

Miserere

[2013. január]

Nem akartalak beengedni sokáig,
te nehéz, nehéz átmenet,
nem akartam hinni neked,
féltem tőled. Tudtam, nincs elég erőm,
hogymegszembesítek veled
és azzal, ami utánad jön,
azt vártam, hogy hozzám igazodj,
hogymegvégül engem igazolj.
Járt a szám, hogy ismerlek,
de már régen nem értettelek.

És most itt vagy.
Néznék csendesen a fáid.
Ugyanúgy, mint régen,
mielőtt megtagadtalak.
Mintha mi sem történt volna,
könnyű szél szerint kacsintasz vissza,
ebben is jobb vagy.

Pedig a végedet akartam,
gyorsan túl lenni, kimenni innen,
mert elvitted őket, elvettél mindent,
lámpádat oltsd el, öntsd ki esti teád,
esődd legyen rövid. És száradj vele fel.
De hű maradtál.

Kiugattalak mindennek,
és mindig eljöttél újra,
éjszakáim csendes takarója,
vártál, hogy felismerjelek,
hogymegfelismerhessem magam,
de én csak falat láttam benned,
csak nehézséget, csak bomlást,
csak akadályt. Pedigmegszerettelek.
Rideg voltál, rideg domb,
alattad nyüvek és koponyák,
tévedések és ellenérvek,
kilátástalan álmok, sötét kísértet,
aki vigyorogva esz meg.
De nem benned, bennem volt mindez.
Én voltam hűtlen. Én voltam halál.
Én voltam, akit elbukott saját játékán,
a saját arcom láttam benned,
rettegtem tőle, mert nem találtam a régit,
rettegtem, hogy azt a másik arcom,
akit fel nem ismertem, végleg elveszítem.

Rettegtem, te mégis bíztál bennem,
bár én nem bíztam magamban, benned sem.
Tavaszt vártam, pénzt,
egészséget, bort, füvet.
Ringyókat, hozzám hasonló bűnösöket.
Egy erkélyt, egy kertet,
hogymegmegdicsőülhessek.
Így voltam vak, és így voltam süket.
Te csak rám vártál,

én elvártam, bazmeg, mindent.

El is takartad végül arcod,
el is jött a várva várt Tavaszom,
mikor haragvó szívvel, erőtetetten
leszámoltam veled.

Megkaptam mindent, amit vártam,
csak hogy őket is elátkozzam,
hogyminden nap elátkozzam magam.
Drága barátom, visszasírtalak.
Mert hiába jött Tavasz
és hiába jött Nyár,
már hiába hívtalak vissza téged,
magamban hordtam minden sötétséget,
én voltam az oka mindennek,
hogymelhagytál, megmutatkozott,
akit benned láttam, bennem volt
mindvégig a dybukk.
Ott izzott szívem parazsában.
Rossz szó, rossz mondat, elfuserált számtan.
Türelmetlen bérence voltam,
pár tálentumért elárultam magam,
elárultam őket, a halottakat,
akiket veled együtt megvádoltam,
pedig szerettem őket,
elárultam minden ígéretet,
és elárultalak csókommal téged.
Hogymaztán nyögve, poklosan
meglássam micsináltam.

*

Jóval korábban volt,
hogymagam fölött ítéletet mondtam.
Akkor még erős voltam,
mondhatni boldog is, és arcod kedvező szelet hozott.
Az én időm volt,
ismertem minden tájat, évszakot.
Kisebbs volt városom, de mindenhol fogadott,
és én történetem írtam neki,
hosszú kávé és hosszú tánc,om,
a női szívek közti rohanásom,
sok könnyű bűnöm, szakadt bőrdzsekim,
nem zavart be semmi véttlen álom.

Még kisdéd volt a dybukk,
halkan, alig-alig szólított,
figyelmem kívül hagytam. Nőtt és aludt.
Játékszerem lett, ha unatkoztam
esős vasárnap délutánokon.
Nagyon lassan kezdtem hinni neki,
nagyon lassan látszótt minden
egyre inkább őt igazolni.
De fel voltam készülve bármire.
Te voltál velem, amikor elhittem,
hogyminden ott az én kezemben,
és elkezdtem félni. Gúnyolódni kezdtem vele.
És egyszer csak nem volt elég.
Nem volt elég, hogymagam tudom,
hogymbármí jön, azt még elhordozom,
nem volt elég tudásom,
boldog magányom, városom.

Nem volt elég a semmi nyugalom.
Tudni akartam lényegét,
tudni minden sötét titkát,
végre valamit véresen komolyra fogni,
egyedül akartam a pokolig lemerülni.
És a végén megdicsőülni,
győztesként kikerülni,
demonstrálni tudással, hatalommal,
történetem tetőzni igazammal.
Úgy tűnt, még mindig nincs veszítenivalóm.
A háttérben még hallottam a régi verklit,
az ismerős, feloldó változást,
azt hittem, ismerek minden szabályt,
és alig van hátra pár dobás, hogy nyerjek.

Csak hogy a pokolban már semmit nem lehet tudni.
Emlékezet nincs, csak kényszerképzetek.
Kétségbeesett, veszett ragaszkodás,
pedig látható, hogy nem vezet sehová.
Már minden arc mögött dybukk figyelt,
aki én magam voltam,
és csak szidtam, szidtam őket,
már nem tudtam, hogy én akartam
az egészet. Csak hogy fasza gyerek legyek.
Erős, hatalmas. De gyöngye Orpheuszként
visszaforodtam folyton
oda, ahol meleg ágyként várt bomlásom,
mindig, ha értem újra eljöttél,
minden kis beszűrődő fényt
mohón megettem,
és a dybukkal megettettem,
mert ő lett igazságom. Ő lett kardom,
ő lett paizsom, útközben ő lett minden vigasz,
ő védett meg, ha veled magam szembetaláltam.
Uralni akartam történetemet,
hogy uralmam magam fölött is elveszítsem
és kiéhezve botladozzak
ismerős utak után kutatva,
miknek valamikor boldog vendége voltam.
Két város közt, egy parkolóban
pihelve sóbálvánnyá váltam.

Én lettem hát az átkom.
Ez volt hát ámokfutásom.
Úgy zuhantam le, mint Phaeton,
mint Ikarusz, mint Salamon,
veszttem lett tudniakarásom,
mint Éva, mint Ádám,
a kertemből egy elsötétült álom,
hogy végül, mint Káin,
megöljem őt, kibem megláttam arcom.
Mint Lucifer,
ez volt az én külön világom.
Az én szerelmes Frankensteinom.

*

Nincs helyem fent a csillagok közt,
részletet vettem kioltásukban.
Nincs üdvösség, ami nekem kijárna.
Nincs bocsánat, nincs könnyem,
mert eljátszottam őket idő előtt, könnyen.
Blaszfémia volna kérni még megnyugvásom.

És te mégis itt vagy.
Csöndes lámpákkal hozol Novembert,
csöndes, szomorú krizantém, emlékezet.
Hagyod, hogy letegyek egy néma követ
mindenkihez, akit cserbenhagytam.
Akit, mint téged, kárhoztattalak.
Nem tűnik helyesnek,
hogymén járok itt fent,
és talán neked sincs ki
mind a négy kereked,
de már nincs miért visszamennem.
Ha reménytelen és elvesztem,
nincs miért ezzel tovább kéjelegnem.
Ha egyértelmű, igazát minek erősítsem.
Ha itt vagy, legyen ez elég.
Nem sok, kis hála, kis öröm,
de akkor megpróbálom,
jámi és figyelni,
lassan, óvakodva elkezdődni,
és vámi,
vámi,
vámi
türelemmel.
Hic et nunc. Et semper.*

– Mert ez lett hát a leckém,
minden elkésett időre,
hogymén megtanuljam végre,
amit befejezett már régen az a másik,
mindazok, akik fölött a gyertyám világít,
hogymén nincs kezemben semmi többé,
és nincsen többé ígéretem,
ez minden jussom, ami vagyok,
egy feldíszített, kétes foshalom.
Többet ér minden házsongárdi domb.

Ezúttal hát beengedlek.
És bár nehéz kimutatnom,
tudd, hogymén hálás vagyok neked
és neki, aki utánad jön,
vigadjunk hát, öntsünk
és igyunk egy kortyot mindenkéért,
itt vagyok, megadom magam nektek,
drága barátaim,
naiv, hülye Ősz és vén kurva, Tél.

* *Jancsó Noémi (1988–2010)*

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Horváth Előd Benjámin

Látó Szépirodalmi Folyóirat